

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Eidem. 237.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](#)

sibi crimen dissolutum, verum etiam in ipsam accusatricem retortum. Imò vero, ut quod verius est dicam, pudicitia arbitrus & viri iracundiam sedauit, & castitatis columnam posteris erexit, & fratribus fame laboratibus nutricium seruauit, & Aegypto præfectum designauit.

Eidem. 237.

Ne magnopere mireris, vir admirande, quod quanquam graue atque acerbum sit nonnullos eorum, quibus magisterij thronus commissus est, tale esse, tamen id minimè graue esse videatur: illud verò longè grauissimum ac nulla venia dignum videtur, si quispiam liberam ullam vocem mitat. Quoniam enim virtutis vestigia in paucis reperiuntur: improbitas autem apud multos insulse atque inconditè choreas agit, idcirco illi metuentes ne quis existat, qui ea quæ ab ipsis perpetrantur, reprehendat, cum alia omnia bona, tum maximè loquendi libertatem amoliri conantur: ut deinceps libere ac sine ullo metu peccent.

Eidem. 238.

Cum qui in grauissimo morbo versatur, integra valetudine se esse existimat, perspicua hæc atque incurabilis insania est. Quoniam enim pacto huiusmodi homo medicum conquerire, nisi ne hoc quidem cognitum habet quod argotat. Quare primum ipsi perspicuum morbi sensum afferre oportet: atque ita deinde medicū, qui hunc pellat, accersere.

Isidoro Diacono. 239.

Locus hic, Irascimini & nolite peccare, multiplicem mihi sensum habere videtur. Potest enim & absolute ac definitè intelligi, & per consilij modum. Verbi gratia: Irascimini, & quam ob causam irascimini. Quapropter ne irascimini, ut ne peccatis. Potest item & illud significare: Quoniam acris affectus iracundia est, quæque animam mirè surripere queat. per sepe enim

omnes, tūc ὄργη τῇ αὐθρες κατενάσαντος, καὶ τίλιν σεμιόπτης τῷ Σίφηγερατος, καὶ τοῖς ἀδελφοῖς λιμοτήσοι ποφέα τηρίσαντος, καὶ τῇ Αἰγύπτῳ αρχοντα χειροτονίσαντος.

Tῶαιτῷ σλζ.

Μὴ λιαν ὅντα πλήντε, οὐ θαυμάσιε, εἴ τὸ μὴ ἔναν πιας τοιότες τῷ πολιτειακῷ ἐμπεπιστευμένων θρόνον, δεινὸν ἢ δεινὸν εἴ αἱ δοκεῖ. τὸ δὲ πρᾶξαί πια φαντί παρροσίας ἐπεκεὶ δεινόταπον ἔναν δοκεῖ. καὶ συγγνώμην μεῖζον ἐπειδὴ γὰρ ἀρετῆς ἵχνον δὲ ὀλίγοις εὑρέσονται. κακία δὲ παρεῖ τοῖς πλεύσιοις ἀχρεύσις χρεύει, δεδίοτε μὴ ὀφείλεται τοῖς δραμάτοις ἐπιπρίσσον πάντα μὴ τὰ καλὰ ἐξοργάνει. Καὶ αὐτὸς δάζει, μάλιστα δὲ πάντων τὴν παρροσίαν, ἵνα διδοῦσιν αἱ μαρτύριοι τὸ λοιπόν.

Tῶαιτῷ σλη.

Τὸ δὲ νέσον χαλεπωτάτη τυγχάνει τα. νιμίζειν ὑπάρχειν, μανία λαμπρὰ καὶ αἰνεῖσθαι πότες γάρ ο τοιότες ιατροί. Σητόδης, μηδὲ αὐτὸς τέτο οὐ ποσὶν ὀπιζαύειν. πρῶτον οὐδὲ αἰτῷ γένει βασίν τὸν αὐθητὸν τοῦ πάθους εμποιοῦσι, εἶτα τὸν τούτῳ χαλεπαὶαζόν.

Ισιδόρῳ Διάκονῳ σλβ.

Τὸ ὄγκεσθε, καὶ μὴ ἀμαρτάνετε πολυχεδες ἔναι μοι καὶ πολύβοτον φαίνεται. δύναται γάρ ἔναν καὶ δεινόν, καὶ συμβολευτικόν· οἷον ὄργανοθε, καὶ διῆτη πολύζεσθε· οὐκαν μὴ δργίζεθε, ἵνα μὴ ἀμαρτῆτε. δύναται δὲ γάρ το μηνίν, επειδὴ δέξι πάθος ἡ ὄργη γένει δεινὸν κλέψαι φυγήν. προσκρέχει γάρ πολλάκις τοῦ λογισμοῦ; ἦ